

[Johs. Christiansen.]

mit vedkommende ikke rigtigt, om ministeren har fundet lige netop det helt rigtige. Jeg er — som det allerede fremgår af, hvad jeg har sagt — velvilligt stemt med hensyn til, at skifteretterne på dette område ikke bliver stærkere overbebyrdet med arbejde, end nødvendigt og naturligt er. Og der er jo stadig intet som helst i vejen for, at man kan gøre testamente; for mit eget private vedkommende finder jeg, at det er det mest praktiske for alle parter, om man i stigende grad går over til selv at bestemme, hvordan det muligt efterladte skal fordeles. Men når man taler om 3. arveklasse i den forstand som her i forslaget, ifølge hvilket bedsteforældre, onkler og tanter kan arve, medens fætre og kusiner udelukkes, må jeg sige, at det forstår jeg ikke. Dermed være dog ikke sagt, at jeg ikke er villig til at forhandle om det, men jeg forstår ærlig talt ikke, hvorfor kusiner og fætre betragtes som værende længere ude i periferien end de andre nævnte. Jeg kender da adskillige eksempler på, at kontakten med fætre og kusiner er meget nærmere end med de andre led. Hvis man endelig skulle ændre i så henseende, vil jeg mene, man skulle bortskære hele 3. arveklasse. Jeg tror i og for sig heller ikke, der skete så forfærdelig stor skade ved det; men da ministeren ikke er gået så vidt, ville jeg — for at have en rimelig kontinuitet i forholdene — forøvrigt på forhånd være mest stemt for at beholde også fætrene og kusinerne. Men det er for mig ikke noget stort spørgsmål; det kan vi udmærket tale om.

Jeg vil gerne gøre et par særlige bemærkninger. For ikke at vække uholdbare forhåbninger noget steds vil jeg have lov at understrege, at den velvilje, jeg hidtil har vist det foreliggende lovforslag, ikke må tages som udtryk for, at jeg betragter arveretten som et begreb, der til syvende og sidst har overlevet sig selv. Jeg mener rent principielt, at arveretten tværtimod danner et naturligt og vel i realiteten også et nødvendigt supplement til ejendomsretten. Under landstingets behandling af daværende justitsminister Elmquists arvelovsforslag i 1947 udtalte mit partis ordfører i denne forbindelse, at ejendomsretten betingede den størst mulige udnyttelse af goderne og der-

med var en stærk drivkraft for borgernes indsats i produktionens tjeneste til gavn for hele samfundet. Denne betragtning kan jeg ganske tiltræde, men må selvfølgelig også mene, at arveretten som formidler af en hensigtsmæssig overgang af erhvervede goder fra slægtled til slægtled bør bevares. Det spørgsmål, der må klares i relation til lovforslaget her, er da blot, hvor mange led tilbage i slægten der udfra en praktisk og naturlig begrundelse skal kunne påberåbe sig en legal arveret, og her danner, som jeg har sagt, ministerens oplæg efter min opfattelse et godt forhandlingsgrundlag. Det er klart, at når de ydre arveklasser bortskæres, vil såkaldt herreløse arvebeløb tilfalde staten i videre omfang end nu, i alt fald teoretisk vurderet. Store summer bliver det muligvis ikke, da man jo formentlig må gå ud fra, at de regler, der nu foreslås, i sig selv vil stimulere til i højere grad at gøre testamente.

Med hensyn til statens arveret blev det imidlertid fra vor side allerede i 30erne gjort gældende, at sådanne arvebeløb egentlig ikke burde gå direkte ind i statskassen, altså en tilsvarende tanke som den, det ærede medlem hr. Rasting for lidt siden var inde på. Det ærede medlem nævnte, at hvis man tog denne tanke op, ville man også i så henseende komme på linie med forholdene f. eks. i Sverige. Også det virker sympatisk på mig, hvad man vil kunne forstå efter de indledende bemærkninger, jeg gjorde. Jeg ville være meget sympatisk indstillet overfor den mulighed, at man i stedet for på en eller anden måde sikrede, at sådanne herreløse arvebeløb kom ungdommens uddannelse til gode. Vi har tidligere fra vor side også i denne forbindelse nævnt den forebyggende børneforsorg. Det er imidlertid et spørgsmål, hvis løsning vi kommer nærmere og nærmere, og jeg kunne derfor navnlig tænke mig, at disse beløb blev anvendt til at hjælpe ungdommen til en god og forsvarlig uddannelse, så den kunne få den bedst mulig plads i det samfund, den tilhører, og i overensstemmelse med de anlæg og evner, som denne ungdom er i besiddelse af.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling i et udvalg.